

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

07 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

Elena Covalenco
Liliana Catan
Iurie Diaconu

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de reprezentantul părții vătămate, Cîssa Dmitri, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 24 aprilie 2018, în cauza penală în privința lui

Istrati Gheorghe XXXXX, născut la
XXXXX, originar și domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 09.01.2017 – 20.12.2017;

Instanța de apel: 01.02.2018 - 24.04.2018;

Instanța de recurs: 16.08.2018- 07.11.2018.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Comrat, sediul Vulcănești din 20 decembrie 2017, Istrati Gh. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 27,186 alin. (1) Cod penal la pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pentru 160 ore.

Acțiunea civilă înaintată de ÎCS „Terra Impex” S.R.L. a fost admisă parțial, cu dispunerea încasării din contul inculpatului a sumei de 4415 lei, cu titlu de prejudiciu material.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond, *în fapt*, a constatat că Istrati Gh. în noaptea din 28 spre 29 iulie 2016, activând în calitate de muncitor al secției logistică la ÎCS „Terra Impex” S.R.L. pentru confecționarea plasei de construcție, situat pe adresa s. Vulcănești, str. Corolenco 6, efectuând transportarea suporturilor pe teritoriul ÎCS „Terra Impex” S.R.L. cu ajutorul auto-liftului cu o producție gata pentru vânzare, în formă de plasă pentru construcție, acționând intenționat, cu scopul sustragerii pe ascuns, din interes material, cu ajutorul auto-liftului a scos de pe teritoriul unde se păstra producția pentru vânzare, un suport cu plasa de construcție cu 31 de suluri de model 275 gr/m² de culoare albă, cu preț de 465 lei pentru un sul, în total în sumă de 14415 lei, pe care 1-a ascuns la

periferia teritoriului ÎCS „Terra Impex” S.R.L. pentru a le sustragere, însă Istrati Gh. nu și-a dus intenția infracțională până la sfârșit, din motive independente de voința lui, deoarece suportul cu plasa de construcție în număr de 31 de suluri a fost sustras de alte persoane de la locul unde a fost ascuns de către Istrati Gh., în legătura cu aceasta Istrati Gh. nu a intrat în posesia bunului și nu a avut o posibilitate reală de a se folosi și de a dispune de bunuri, după cum și-a dorit.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 27,186 alin. (1) Cod penal, tentativă de furt – *tentativa de sustragere pe ascuns a bunurilor altei persoane*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către avocatul Topal F. în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia, deoarece este ilegală, cu aplicarea în privința inculpatului a art. 2 din Legea nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

Apelantul a menționat că sentința este neîntemeiată, deoarece instanța, soluționând acțiunea civilă a depășit limitele învinuirii, astfel încălcând normele procesual-penale și drepturile constituționale ale inculpatului. Mai mult ca atât, instanța în nici un fel nu a motivat temeiurile în baza cărora a admis parțial acțiunea civilă, prin ce a încălcat prevederile art. 394 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală.

Avocatul a indicat că inculpatul, prin acțiunile sale, nu a cauzat de fapt careva prejudiciu material întreprinderii, iar infracțiunea în baza căreia a fost condamnat art. 27, 186 alin. (1) Cod penal, cade sub incidența prevederilor din art. 2 al Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova și, respectiv, acesta urmează a fi amnistiat.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 24 aprilie 2018, apelul declarat de apărătorul inculpatului a fost admis, cu casarea integrală a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care procesul penal în privința lui Istrati Gh. în baza art. 27,186 alin. (1) Cod penal, a fost încetat în temeiul art. 2 din Legea nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

Acțiunea civilă înaintată de ÎCS „Terra Impex” S.R.L. a fost respinsă, ca nefondată.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că prima instanță, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității, a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor o încadrare juridică corectă, dar nemotivat a ajuns la concluzia privind admiterea acțiunii civile ce a servit drept un obstacol pentru încetarea procedurii pe cauză în baza Legii privind amnistia. Or, la caz, există circumstanțe care permit admiterea cererii de apel și aplicarea în privința lui Istrati Gh. a Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

În acest sens, instanța de apel a consemnat că, inculpatul și avocatul acestuia, în cererea de apel, au solicitat încetarea procesului penal în legătură cu aplicarea amnistiei.

Potrivit art. (1) alin. (1) din legea nominalizată se menționează că, aceasta se aplică condiționat și exclusiv persoanelor bănuite, învinuite și *inculpate care manifestă căință activă în cadrul procesului penal* și celor condamnate care sunt caracterizate pozitiv pe parcursul executării pedepsei, perioadei de probațiune sau termenului de probă, dacă aceste persoane cad sub incidența prevederilor art.2-9, 11 și 12.

Art. (1) alin. (3) al Legii stipulează că aplicarea oricărei modalități de liberare de pedeapsă penală, prevăzute de prezenta lege, poate avea loc doar în condițiile în care organul de urmărire penală, instanța de judecată sau judecătorul de instrucție constată întrunirea cerințelor de la alin.(1). Astfel, în contextul acestor reglementări, se relevă că, procesul penal încetează la faza de urmărire penală sau la cea de judecare referitor la infracțiunea săvârșită până la adoptarea prezentei legi pentru care Codul penal nr.985-XV din 18 aprilie 2002 sau Codul penal aprobat prin Legea R.S.S. Moldovenești din 24 martie 1961 prevede în calitate de pedeapsă principală maximă o pedeapsă nu mai aspră decât pedeapsa cu închisoare pe un termen de 7 ani.

Totodată, legea prevede că încetarea procesului penal, în baza alin.(1) are loc cu acordul scris al persoanei învinuite sau inculpate.

În speța dată, instanța a ajuns la opinia că există temeiuri pentru aplicarea în privința lui Istrati Gh. a amnistiei, cu încetarea procesului penal, dat fiind că inculpatul este învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 27,186 alin. (1) Cod penal, care conform art. 16 Cod penal se referă la infracțiuni ușoare, pentru care legea prevede pedeapsa sub formă de amendă în valoare de până la 650 unități convenționale sau de la 120 până la 240 de ore de muncă neremunerată în folosul comunității sau închisoare pe un termen de până la 2 ani.

De asemenea, instanța de apel a accentuat că, în acest caz lipsește prejudiciul, precum și circumstanțele care agravează răspunderea inculpatului. Pe lângă aceasta, careva restricții pentru aplicarea actului de amnistie indicate în art. 10 al Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 în privința lui Istrati Gh. nu au fost constatate.

Instanța de apel nu a fost de acord cu concluzia primei instanțe privitor la imposibilitatea aplicării în privința inculpatului a art. 2 din Legea nr. 210/2016 pentru că conform art. 10 lit. k) prevederile legii nu se aplică persoanei inculpate, care nu a reparat integral prejudiciul cauzat prin infracțiunea pentru care este urmărită, sau după caz, a fost condamnată.

Din materialele dosarului, s-a stabilit că, pe parcursul examinării cauzei în instanța de fond, reprezentantul ÎCS „Terra Impex” S.R.L., Cîssa D., a înaintat acțiunea civilă, pe care pe parcurs a concretizat-o, indicând că solicită încasarea de la inculpat a prejudiciului material în suma de 14415 lei.

Conform art. 219 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală persoanele fizice și juridice cărora le-a fost cauzat prejudiciu nemijlocit prin acțiunile interzise de legea penală pot intenta o acțiune civilă privitor la despăgubire prin restituirea în natură a

obiectelor sau a contravalorii bunurilor pierdute ori nimicite în urma săvârșirii faptei interzise de legea penală.

Potrivit art. 387 alin. (1) Cod de procedură penală o dată cu sentința de condamnare, instanța de judecată, apreciind dacă sunt dovedite temeiurile și mărimea pagubei cerute de partea civilă, admite acțiunea civilă, în tot sau în parte, ori o respinge.

Însă, paguba indicată de reprezentantul părții civile nu poate fi încasată de la inculpatul Istrati Gh., deoarece i-a fost înaintată învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 27 alin. (1), art. 186 Cod penal, adică tentativa de comitere a infracțiunii de furt, astfel nu poate fi considerat că această infracțiune a fost consumată de el, precum și că prin acțiunile lui a fost adusă o careva pagubă întreprinderii.

Totodată, după cum rezultă din rechizitoriul inculpatului nu i-a fost incriminată cauzarea prejudiciului material, ci doar a fost indicat că: *„a scos de pe terenul unde s-a păstrat producția pentru vânzare..., a ascuns în marginea o posibilitatea reală de a se folosi și de a dispune de bunurile indicate după bunul său plac.”*

Mai mult, faptul că inculpatul a recuperat în folosul ÎCS „Terra Impex” S.R.L. suma de 10000 lei, nu presupune că acesta a recunoscut cauzarea prejudiciului și nu poate servi, în drept, temei pentru confirmare existenței acestuia la caz.

De asemenea, instanța de apel a constatat că, la materialele cauzei, este anexată ordonanța din 12 ianuarie 2017, prin care s-a pornit urmărirea penală pe faptul sustragerii de pe teritoriul ÎCS „Terra Impex” S.R.L. a acelorași 31 de suluri de plasă de model 275 gr/m² în suma totală de 14415 lei, la sustragerea cărora a tentat inculpatul Istrati Gh., și prin ordonanța din 27 aprilie 2017, urmărirea penală a fost suspendată, din motivul neidentificării persoanelor, care urmau să fie puse sub învinuire pe faptul sustragerii.

6. Nefiind de acord cu soluția pronunțată de instanța de apel, reprezentantul părții vătămate și părții civile, Cîssa D., contestă cu recurs ordinar decizia solicitând casarea acesteia, cu menținerea în vigoare a sentinței, prin care acțiunea civilă înaintată de ÎCS „Terra Impex” S.R.L. a fost admisă parțial, cu dispunerea încasării din contul inculpatului a sumei de 4415 lei, cu titlu de prejudiciu material cauzat prin infracțiunea prevăzută de art. 27,186 alin. (1) Cod penal, comisă de Istrati Gh.

În esență, recurentul nu este de acord cu soluția instanței de apel în partea respingerii acțiunii civile, ca neîntemeiată menționând în aceste sens că, eronat instanța a statuat că acțiunea a fost înaintată de reprezentantul părții vătămate la etapa judecării cauzei de către prima instanță, prin actele cauzei se confirmă că aceasta a fost înaintată la etapa urmării penale, suma totală a prejudiciului constituind 25635 lei. Ulterior, prin rechizitoriu, inculpatului i s-a înaintat învinuirea pentru tentativa de furt doar a 31 de suluri, în sumă totală de 14415 lei și acesta a recunoscut suma prejudiciului, achitând chiar 10000 lei în contul întreprinderii, iar restul de 4415 s-a obligat să-i achite mai târziu.

Recurentul susține că instanța de apel nefondat a concluzionat că, la caz, prin acțiunile inculpatului nu a fost cauzat nici un prejudiciu întreprinderii „Terra Impex” S.R.L. și că inculpatul activează în continuare, respectiv prejudiciul poate fi revendicat în ordinea civilă. Însă, din data de 28.08.2016 inculpatul nu mai activează în cadrul ÎCS

„Terra Impex” S.R.L., deoarece a fost concediat. Nu este susținută nici concluzia instanței de apel referitoare la aceea că, prejudiciul imputat inculpatului nu poate fi revendicat având în vedere că acesta a comis doar tentativa de sustragere, adică o infrațiune neconsumată. În aceste circumstanțe, recurentul este ferm convins că, în privința lui Istrati Gh. nu poate fi aplicată amnistia, deoarece nu a achitat prejudiciul revendicat de partea vătămată în volum integral.

7. În conformitate cu prevederile art.431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul în referința depusă privind opinia sa asupra recursului declarat de reprezentantul părții vătămate menționează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, pentru considerentele ce urmează.

Raționamentele instanței privind inadmisibilitatea recursului declarat, se întemeiază în drept pe dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, potrivit căreia instanța examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, recursul este considerat ca fiind vădit neîntemeiat, atunci când titularul acestuia invocă în cerere temeuri care nu sunt subsecvente circumstanțelor cauzei, sau când nu este argumentată suficient esența pretensei încălcări admise de instanțele ierarhic inferioare, sau încălcările la care se face referire nu au fost admise de instanța de apel.

În corespundere cu dispoziția art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate corespunzător de către recurent.

Din conținutul recursului ordinar declarat de reprezentantul părții vătămate ÎCS „Terra Impex” S.R.L., se constată că acesta, nu invocă expres nici un temei de casare din cele prevăzute de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, intervenind cu solicitarea de a fi casată decizia instanței de apel, cu menținerea sentinței, deoarece nu este de acord cu soluția adoptată de această instanță în latura civilă, totodată, se menționează și faptul că instanța de apel eronat a interpretat dispozițiile art. 10. lit. k) al Legii nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

În același timp, se notează că, recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor reținute în sarcina inculpatului în baza art. 27,186 alin. (1) Cod penal, respectiv în această parte Colegiul penal nu se va expune.

Verificând actele cauzei, raportate la alegațiile recurentului în partea ce ține de soluționarea acțiunii civile, Colegiul penal reține că decizia instanței de apel este corectă, legală și întemeiată, iar criticele avansate de recurent în această parte, sunt vădit nefondate.

Astfel, pornind de la punctarea argumentelor care au stat la baza adoptării soluției de inadmisibilitate vizavi de recursul declarat, urmează de reținut că, acțiunea civilă exercitată în cadrul procesului penal are ca obiect tragerea la răspunderea delictuală a persoanelor responsabile potrivit legii civile, pentru prejudiciul produs prin comiterea faptei care *face obiectul acțiunii penale*.

În procesul penal acțiunea civilă este o modalitate de reparare a prejudiciului cauzat prin infracțiune, iar pentru exercitarea acesteia este necesar întrunirea cumulativă a anumitor condiții. În primul rând, este important de a constata dacă infracțiunea a provocat un prejudiciu, care poate fi material, moral sau fizic. După care, se va stabili legătura de cauzalitate între infracțiunea săvârșită și prejudiciul reclamat. În final, pentru a se putea pretinde repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune, se cere ca acesta să fie cert. Caracterul cert al prejudiciului înseamnă că acesta este un prejudiciu sigur, s-a produs în realitate și poate fi evaluat.

În general, se consideră că prejudiciul solicitat de partea civilă prin intermediul acțiunii avansate în fața instanței împotriva inculpatului, trebuie să reprezinte o consecință directă a infracțiunii deduse judecării, mai cu seamă în cazul pretinderii recuperării prejudiciului material.

Față de cele ce preced, instanța de recurs reiterează că angajarea răspunderii civile delictuale pentru prejudiciile cauzate prin fapta proprie presupune existența cumulată a celor patru condiții sau elemente constitutive, respectiv: prejudiciul, fapta ilicită, raportul de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, vinovăția autorului faptei ilicite și prejudiciabile.

Răspunderea civilă delictuală sau reparatorie are ca primă finalitate repararea prejudiciului cauzat, iar prejudiciul reprezintă condiția dar și măsura răspunderii reparatorii, întrucât aceasta se angajează numai în limita prejudiciului injust cauzat.

În acest context, se relevă că, potrivit art. 387 alin. (1), (3) Cod de procedură penală, o dată cu pronunțarea sentinței de condamnare, instanța de judecată, apreciind dacă sânt dovedite temeiurile și mărimea pagubei cerute de partea civilă, admite acțiunea civilă, în tot sau în parte, ori o respinge și numai în cazuri excepționale când, pentru a stabili exact suma despăgubirilor cuvenite părții civile, ar trebui amânată examinarea cauzei, instanța poate să admită, în principiu, acțiunea civilă, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor cuvenite să hotărască instanța civilă. În toate cazurile, instanța este legată de obligația de a-și motiva soluția adoptată.

La caz, prin rechizitoriu inculpatul Istrati Gh. a fost învinuit de săvârșirea infracțiunii de tentativă de furt a unui suport cu plasă de construcție în număr de 31 de suluri, de model 275 gr/m², de culoare albă, cu preț de 465 lei pentru un sul, în total în sumă de 14415 lei, pe care l-a ascuns pe teritoriul ÎCS „Terra Impex” S.R.L. pentru a-l sustrage ulterior, însă nu și-a dus intenția infracțională până la capăt, din motive independente de voința sa, deoarece suportul respectiv a fost sustras de alte persoane de la locul unde a fost ascuns de inculpat, în legătura cu ce Istrati Gh. nu a intrat în posesia bunului și nu a avut posibilitate reală de a se folosi și de a dispune de acesta, după bunul său plac.

Din cele expuse, se desprinde concluzia că Istrati Gh. a comis o infracțiune neconsumată, iar după cum corect a constatat și instanța de apel, la materialele cauzei, este anexată ordonanța din 12 ianuarie 2017, prin care s-a pornit urmărirea penală în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c) Cod penal, pe faptul sustragerii de pe teritoriul ÎCS „Terra Impex” S.R.L. a acelorași 31 de suluri de plasă de model 275 gr/m² în suma totală de 14415 lei, la sustragerea cărora a atentat și inculpatul Istrati Gh., totodată, prin ordonanța din 27 aprilie 2017, urmărirea penală a fost suspendată pe acest caz, din motivul neidentificării persoanelor, care au comis sustragerea. (f.d. 18, 22-23, vol. II)

Prin urmare, Colegiul se raliază statuărilor din decizia contestată, menționând că corect instanța de apel a stabilit că: paguba indicată de reprezentantul părții vătămate nu poate fi încasată de la Istrati Gh., deoarece acestuia i-a fost înaintată învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 27 alin. (1), art. 186 Cod penal, adică tentativa de comitere a infracțiunii de furt, astfel nu poate fi considerat că această prin acțiunile lui a adus o careva pagubă întreprinderii. Mai mult, faptul că inculpatul a recuperat în folosul ÎCS „Terra Impex” S.R.L. suma de 10000 lei, nu presupune că acesta a recunoscut cauzarea prejudiciului și nu poate servi, *în drept*, temei pentru confirmarea existenței prejudiciului în acest caz.

Totodată, Colegiul respinge criticele recurentului vizavi de actul amnistiei aplicat față de inculpat de către instanța de apel, consemnând că, la aplicarea acestuia au fost respectate pe deplin rigorile Legii nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

Or, reieșind din cele notate în actele cauzei, se constată că Istrati Gh. a comis infracțiunea prevăzută de art. 27, 186 alin. (1) Cod penal la 28 spre 29 iulie 2016, iar săvârșirea acestei infracțiuni se pedepsește cu amendă în valoare de până la 650 unități convenționale sau de la 120 până la 240 de ore de muncă neremunerată în folosul comunității sau închisoare pe un termen de până la 2 ani. Respectiv, la *prima facie* circumstanțele de fapt ale cauzei, se încadrează în prescripțiile generale ale Legii nr. 210 privind amnistia, care are ca efect înlăturarea răspunderii penale pentru fapta infracțională comisă.

Procedura de aplicare a actului amnistiei este reglementată de art. 2 din Legea nr. 210, unde se stipulează expres că procesul penal încetează la faza de judecare a cauzei, care include toate instanțele ordinare de judecată, adică atât prima instanță, cât și instanța de apel și cea de recurs ordinar, dacă sunt întrunite condițiile exhaustiv indicate în această lege.

Pentru a beneficia de acest act de clemență al puterii legiuitoare, în sarcina inculpatului se impun două condiții *sine qua non*, și anume manifestarea de căință sinceră și recuperarea prejudiciului. Odată ce, la caz, s-a constatat indubitabil că, prin acțiunile sale infracționale inculpatul nu se face vinovat de prejudicierea întreprinderii „Terra Impex” S.R.L. cu suma de 14415 lei, deoarece nu și-a dus intenția până la capăt și chiar din prima instanță a manifestat căință pentru cele comise, Colegiul nu vede careva impedimente în aplicarea în privința lui a actului de amnistiere. Așadar, și în această parte decizia instanței de apel este legală și întemeiată.

Pe cale de consecință, instanța de recurs reiterează că motivarea pe care instanța de apel a formulat-o în vederea statuării asupra respingerii acțiunii civile, ca nefondată, o acceptă și pentru a evita repetări inutile o însușește, fapt ce vine în corespundere și cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37) a hotărârii din cauza *Albert vs. România din 16.02.2010* a indicat expres că, art. 6§1 din Convenție, deși obligă instanțele să-și motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument în parte, cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale, fapt ce determină inutilitatea expunerii lor repetate în prezenta decizie.

Prin urmare, având în vedere considerentele menționate supra și raportînd situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, iar criticele din cererea de recurs, nu și-au găsit confirmarea.

9. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) și alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de reprezentantul părții vătămate, Cîssa Dmitri, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 24 aprilie 2018, în cauza penală în privința lui Istrati Gheorghe, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 28 noiembrie 2018.

Președinte

Elena Covalenco

Judecător

Liliana Catan

Judecător

Iurie Diaconu